

EXTRATERESTILOR LE PLACE BRAHMS

Ce scriu acum este cat se poate de real. Daca nu ar fi real, nu s-ar putea petrece nici in vis. Zambesc.

M-am pregatit pentru excursia pe Marte aproape o luna de zile. Sufleteste mai bine zis, pentru ca organizatorii mi-au prezentat programul in cel mai mic detaliu pentru aceasta calatorie de o saptamana.

De zbor nu am frica. Naveta spatiala pentru care imi rezervasem zborul era relativ noua, iar in cei zece ani de cand aceasta cursa a devenit operationala, nu a existat nici cel mai mic incident. Dar totusi, totusi ...

Emotia ca vedeam planeta Pamant in toata splendoarea sa, batrana noastra Terra, planeta pe care m-am nascut si am crescut, mi-a creat emotii.

Douazeci de ore de zbor dureaza cursa spre Marte, o planeta pe care oamenii deja au construit doua orase. Faptul ca pe Marte se nasc oameni pe care noi, pamantenii, ii numim mai in gluma, mai in serios martieni; curiozitatea, entuziasmul, dorinta si emotiile ma fascinau.

Decolarea navetei a fost relativ usoara, pe vertical. Dupa un zumzet mai accentuat al motoarelor, am simtit ca ne desprindem incet, incet spre destinatia noastra: Planeta Marte. Tanara planeta Marte.

Comandantul ne-a asigurat ca centurile de siguranta ne vor tine in scaune chiar si dupa ce vom depasi cele 18 rotatii in jurul pamantului, moment in care vom simti un mic disconfort cauzat de imponderabilitate, ce reprezinta trecerea in atmosfera planetei Marte.

Simteam totusi o neliniste, citisem candva ca datorita aerului de pe planeta Marte oamenii care deja locuiesc acolo cresc cu circa cinci centimetri pe an, dar in momentul in care revin pe pamant in cateva zile revin la inaltimea lor normala. S-ar zice ca dupa o perioada de doi ani, fiecare locuitor al planetei Marte revine pentru doua saptamani pe Terra pentru a-si putea tine sub control inaltimea. Ciudat. Mai mult, aflasem ca acolo totul este electric, alimentat cu caldura si energia solara, ca exista un numar mare de centrale eoliene invariate de vantul usor dar constant.

Depasisem de ceva vreme atmosfera planetei Pamant iar imaginea globului albastru era fascinanta.

Usor ametita de starea de imponderabilitate, mi-am pus castile de la telefonul mobil ascultand in surdina Brahms. Ma gandeam la intalnirea cu noua planeta.

Brusc, au inceput sa se auda in toata naveta beep-uri, ca de semnal morse. Luminile rosii de pe tavan, care palpaiau puternic, mi-au deschis ochii.

Am auzit cum se reduc brusc motoarele navei noastre. M-am uitat instinctiv pe geam. Fascicule de lumina viu colorate inundau naveta noastra.

Beep-urile din difuzoarele navetei spatiale au incetat si au inceput sa se auda voci. Nu intelegeam nimic. Un limbaj nearticulat, glasuri multe ce se adresau monosilabic.

M-am uitat spre telefon, iar casutele de la wi-fi s-au aprins. Era ciudat, fiindca stiam ca nu am semnal wi-fi pe naveta, ci doar la destinatie.

Am verificat reseaua de conexiune, inasa nu reuseam sa descifrez literele. Era o scriere ce parea hieroglifica. Mi-am amintit ca am descarcat un program de traducere care continea si scrisul din Egiptul antic. Incercarea mea a fost intrerupta de faptul ca melodia pe care o auzeam in casti, se transmitea si in difuzoarele navetei.

Am inteles ca telefonul meu a fost interceptat si ca muzica nu o ascultam numai eu. Toti calatorii se intrebau uimiti de schimbarile intervenite. Dupa doua minute melodia s-a oprit.

Pe telefon mi-a aparut un mesaj hieroglific si apoi traducerea lui imediata in limba romana: *“Pasagerul de la locul sapte sa vina in cabina comandantului.”*

Eram chemata in cabina comandantului. M-am ridicat incet de pe scaun si am hotarat sa accept invitatia. O insotitoare de bord m-a oprit inasa:

-Ce faceti?

-Am fost chemata in cabina comandantului.

-Cum asa? De cine? Comandantul nu a facut nici un anunt.

-De niste “egipteni”, am zis eu, incet, in asa fel incat sa ma auda doar insotitoarea de bord.

-Sigur? V-a chemat Sfinxul? Va rog sa ramaneti la locul dumneavoastra pana primesc instructiuni de la comandant.

-Cred ca in prezent comandantul este captiv, am intervenit eu.

Tematoare, m-a rugat sa o urmez spre usa care dadea spre cabina comandantului. Aveam de parcurs un coridor lung ca un gat de pasare care parea ca a inghitit naveta noastra.

Ajungi intr-o sala mare, puternic luminata, am ramas surprinsa de numarul mare de pupitre pe care rulau semne hieroglifice. Nu am putut numara cate computere erau, dar la fiecare computer era cate o creatura ciudata.

Preluata de o fiinta extraterestra, am urcat niste trepte metalice spre o alta camera mai mica aflata la etaj de unde se vedea tot interiorul salii pe unde trecusem.

Ajungi in fata unei usi, cu un fel de telefon mobil din sticla, transparent, ce proiecta o unda laser cu chipul si asemanarea insotitorului meu, s-a deschis o usa metalica.

La pupitru nu mai era comandantul ce ne-a intampinat la plecare, ci am intalnit doua creaturi stranii cu capete mici si rotunde, cu ochii mari si pielea verde. Constat ca aceste fiinte ce invadasera nava erau identice. Nu reuseam sa fac nici o mica deosebire a infatisarii lor. Inaltimea, talia, chipul, culoarea pielii, hainele lucioase aurii, sunetele emise, totul era identic, ceea ce era greu de gestionat.

Am observat ca aveau cate 4 degete la fiecare mana. Nu aveau nas, ci o trompa verde, ca de elefant. Pentru a rula programele informatice ale navetei spatiale, isi fixau trompa pe computerul de bord. Vorbeau monosilabic desclestandu-si usor buzele si invartindu-le in asa fel incat sa poata sa scoata niste sunete.

Insotitorul meu a interceptat un ordin si, luandu-mi telefonul mobil, l-a cuplat la un dispozitiv ce il avea fixat pe brat. M-a surprins ca bratele lor pareau subtiri ca niste conducte metalice colorate acoperite de pielea de culoare verde.

Mi-a facut semn cu toate cele 4 degete de la mana dreapta sa ma apropiu. Ca urmare a conexiunii, vorbele ce imi erau adresate erau traduse in limba romana.

- Eu sunt 77777, Osiris. Stiu cine sunteti voi, cunosc de unde veniti si unde mergeti. Suntem interesati de sunetele transmise de telefonul tau.

Da, am constatat ca ceea ce i-a atras era muzica compozitorul romantic german Johannes Brahms.

Faptul ca erau pasnici si interesati de arta si cultura pamantenilor, ma linistea si imi dezvolta interesul si curiozitatea: cine sunt, ce mananca, cat timp traiesc dar mai ales cat si ce inseamna trecerea timpului in existent lor.

Intr-o zona retrasa am zarit echipajul navei. Comandantul mi-a zambit larg.

Dupa ce mi-a fost returnat telefonul, impreuna cu echipajul nostru am fost condusi pe naveta in care ne imbarcasem. In clipa urmatoare, coridorul pe care intrasem s-a retras brusc si s-a asezat cuminte in interiorul unei farfurii imense. Luminile rosii si galbene care inundasera naveta noastra au inceput sa se amestece si au disparut usor, usor intr-o pacla neagra.

Tema 6 – Daca oamenii ar intalni o specie extraterestra, cum ar arata?

Am putea sa comunicam? Cum?

(Misiune: Activeaza comunicarea!)

M-am asezat la locul meu. Calatorii navetei noastre si-au pastrat calmul, asteptand sa ajungem la destinatie. Am inteles ca nu aflate nimeni de incidentul la care am luat parte.

Calatoria pe planeta Marte a decurs conform planului initial si m-a ajutat sa dezleg multe dileme ale curiozitatii mele.

In clipele de relaxare, imi pun castile de la telefon si savurez cu si mai multa placere muzica lui Brahms, celebre lucrari ce le-a atras si le-a incantat pe aceste fiinte dintr-o specie extraterestra pasnica. Si... se pare ca le place Brahms.